

Hồi 47

U Động Lão Nhân

Trong bóng đêm, Lục Siêu Quang vẫn lao đi vùn vụt. Được Ẩn Diện Khách chặn Liễu Phàm đại sư và bọn ma đầu, chàng trai cố nén cơn đau, thi triển Hồng Huyết Xung Thiên phóng vút vào rừng tùm. Cứ thế, chàng vượt qua những con đường vô định, băng ngang đồi núi, cho tới lúc mệt lả, phải ngồi xuống gốc cây trong một góc rừng.

Chàng lo lắng cho số phận của Bội Ngọc, cảm tức kẻ giả danh chàng giết người của các đại phái, và thắc mắc chẳng hiểu Ẩn Diện Khách là ai, mà cứ mỗi lần chàng lâm nguy là ông ta xuất hiện giải cứu thật bí ẩn.

Lục Siêu Quang không thể suy nghĩ nhiều, bởi khi ấy thân thể chàng như rã rời từng thớ thịt, công lực tảo mòn, mồ hôi tuôn ra ướt đầm, các huyết đạo bế tắc trầm trọng. Thân xác chàng có những hiện tượng ấy vì chàng đang trọng thương còn thi triển Hồng Huyết Xung Thiên tổn hao nhiều nguyên khí.

Chàng trông thấy lơ mờ trước mặt có một ngôi miếu cổ, chàng cố gắng bước tới, những bước chân như hờ hững trên mây. Khi chàng vừa đụng bậc cửa thì té lăn ra nền miếu.

Mới ngã xuống, Lục Siêu Quang còn nhìn quanh lần cuối, nhận rõ khung cảnh miếu hoang trong bóng tối, rồi chàng mê luôn, chìm mình vào cõi vô thức hoàn toàn.

Thời gian lặng lẽ trôi qua...

Lục Siêu Quang như một xác chết.

Lúc tỉnh lại, chàng khẽ vận động tay chân thì đau đớn vô cùng, tứ chi gần như rũ liệt.

Hè mắt ra nhìn, Lục Siêu Quang hết sức sửng sốt. Vì khung cảnh miếu hoang vắng không còn nữa, chàng thấy mình nằm trong một thạch thất, có gần những hạt minh châu tỏa sáng, tựa Thủy Tinh Cung dưới đáy biển vậy.

Lục Siêu Quang lẩm bẩm:

- Ôi, đây là đâu vậy kìa?

Một giọng nói bí ẩn đáp lại lời chàng:

- À, tiểu tử, ngươi tỉnh lại rồi!

Chàng cố gắng lên tiếng:

- Người ở đâu mà hỏi ta vậy?

Tiếng đáp lạnh lùng:

- Ta đang ở bên ngươi.

Ôi, thật quái lạ, Lục Siêu Quang nhìn quanh, chẳng thấy bóng người nào cả. Tiếng nói vang lên rồi im bặt, đầy bí ẩn.

Hoang lạnh... hoàn toàn hoang lạnh.

Kinh hãi vô cùng, toàn thân Lục Siêu Quang ướt đẫm mồ hôi, dù ở nơi thạch thất lạnh lẽo. Xung quanh vách đá phẳng lì. Tiếng nói của người bí ẩn như truyền vang khắp thạch động.

Lục Siêu Quang lạnh xương sống, với ý nghĩ kẻ nào đã quăng chàng vào thạch mộ. Tiếng nói kia là hồn ma bóng quế từ cõi hư vô.

Chàng hỏi như rên:

- Người có thể xác, hay chỉ là anh linh?

Lại một giọng cười cất lên rồn rảng, như tiếng xích sắt kéo lê nơi huyệt mộ âm u.

- Tiểu tử, ngươi bị trọng thương vì Toái Bi Chiêu, cái chết và cái sống chỉ cách nhau một sợi tóc, còn quan tâm đến anh linh hay thể xác làm gì?

Lục Siêu Quang kinh ngạc tột độ, chàng vận thánh lực tìm ra chỗ người đó. Song hoàn toàn vô ích. Bởi tiếng nói mỗi khi phát ra là tràn lan khắp thạch thất, không thể biết từ điểm nào.

Chàng đành thăm dò:

- Người không lộ diện được sao?

Giọng nói nghiêm lạnh:

- Không được, tiểu tử ạ.

Chán nản nhìn quanh, Lục Siêu Quang lại tự hỏi chàng được đưa vào thạch thất bằng lối nào. Bởi vòm thạch thất như một cái chén úp xuống, xung quanh không có vết nứt hay một đường hở nhỏ nhoi.

Một thoáng nghi ngờ len vào óc:

- Phải người đã đưa ta và đây?

Tiếng nói âm u đục trầm:

- Chính thế. Ta đưa ngươi vào đây, còn phải chữa nội thương độc hại, chín phần chết, một phần sống cho ngươi...

Chàng vội hỏi:

- Tại sao ngươi cứu ta?

Tiếng nói trầm đục:

- Bởi ta thương ngươi có căn cốt tuyệt phạm... Nay phải bỏ đi thì uống công tào hóa biết bao. Ngươi hiểu chứ?

Lục Siêu Quang liền nói:

- Vãn bối không muốn chịu ơn một người hữu thanh, vô ảnh, mong ân nhân cho thấy mặt mới thỏa lòng.

Cả thạch thất lại vang lên tiếng cười:

- Ha ha ha... ngươi không muốn thọ ơn ta. Nhưng cái bệnh của người làm sao thoát khỏi Bá Bàng Địa Huyết này?

Chàng trai thẳng thốt nhắc lại:

- Bá Bàng Địa Huyết?

- Phải... Nơi đây cách xa mặt đất hơn ngàn trượng.

Lục Siêu Quang gần giọng:

- Hừm, không cho ta thấy mặt thì ta không chịu ơn đâu.

Vẫn những âm thanh chói tai vọng tới:

- Ha ha, ta cứu ngươi với điều kiện, bởi thế sẽ chẳng ai phải chịu ơn ai cả. Như một cuộc trao đổi vậy mà...

Không dẫn được sự ngạc nhiên, Lục Siêu Quang thở dài:

- Tắm thân rồi rồi này còn làm được việc gì cho ai nữa.

Giọng nói bí ẩn như hơi thở:

- Người đừng lo. Ta đã bảo người có căn cốt tuyệt phạm. Ta có cách làm cho người trở thành kẻ báo thù giùm ta.

Lục Siêu Quang thầm nghĩ: "ôi, đời mình thù hận đã nhiều, còn gánh làm chi mối thù cho kẻ khác. Nhưng bây giờ không chịu điều kiện của người bí mật này, chắc thân xác ta cũng tiêu tan, mối gia thù không rửa nổi, phụ thân càng không thể kiếm tìm."

Lục Siêu Quang muốn hiểu ra sự thật, chàng nói nhanh:

- Người cho ta biết điều kiện trước đi?

Tiếng cười nắc nẻ tựa tiếng khóc:

- Người đừng ngại, điều kiện ta nhờ người không vượt quá sức người đâu.

Chàng trai gất lên:

- Nhưng phải nói rõ ra, nếu việc trái đạo lý, ngược nhân luân thì dù chết ta cũng không chịu làm đâu. Người bí ẩn buông từng tiếng:

- Ta bị Ma Giáo ám hại, đã mang mối thù đến mòn xương. Nay ta muốn nhờ người thay ta báo thù, để đổi lấy việc ta cứu người. Một việc rất hợp đạo lý.

Giọng Lục Siêu Quang trở nên vui vẻ:

- Vậy thì ta nhận lời.

Tiếng nói bí ẩn ra lệnh:

- Tiểu tử, người nhắm mắt lại, và há miệng ra để ta chữa thương cho người trong giây lát.

Lục Siêu Quang kinh ngạc, chẳng hiểu quái nhân, dị ảnh nào đó sẽ trị thương, điều lực cho chàng bằng cách nào. Song chàng cũng ngoan ngoãn nhắm mắt lại, và há miệng ra.

Tiếng nói vẫn như sát bên chàng:

- Nhớ đừng mở mắt ra, nếu không... sẽ nguy hiểm đến tính mạng người đó.

Chàng trai vội gật đầu nhẹ nhẹ.

Lúc ấy chàng cảm thấy có bàn tay nào đó đưa vào miệng chàng một viên thuốc thơm tho.

Viên thuốc vừa chạm lưỡi đã tan ra, trôi tuột thứ nước chua lẫn ngọt vào cổ họng chàng.

Lục Siêu Quang nhận được ngay một luồng hơi ấm từ huyết đan điền dâng lên và tỏa đi khắp cơ thể. Đồng thời, một bàn tay ai đó ấn vào huyết mệnh môn, truyền đạo chân khí qua thân chàng một cách kỳ lạ.

Khi đó, luồng dương nhiệt truyền đi trong châu thân rần rật, khiến cơ thể chấn động mạnh, Lục Siêu Quang phải rướn mình lên.

Tiếng nói bí mật lại vang vang:

- Tiểu tử, ngươi mau vận công lực để dung hòa và kết nạp khí lực của ta ngay đi.

Lục Siêu Quang lập tức vận công lực, chuyển chân nguyên. Hai luồng khí như bùng nổ, di động bùng bùng khắp các huyết đạo.

- o O o -